Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Jindry Pišťkové: Sociální vazby na internetové sociální sítí Facebook: Na příkladu studentů FHS

Autorka se ve své bakalářské práci věnuje podobě sociálních vazeb studentů Fakulty humanitních studií a interpretaci významům, které jim přikládají. Svou práci opírá především o práce významných teoretiků zabývajících se sociálními sítěmi (Granovetter, Van Dijk a Castells), v práci využívá i databáze odborných časopiseckých zdrojů. Je sympatické, že se autorka nebála pracovat s teorii sítí stojící na pomezí přírodních a sociálních věd (Barabási). Při práci s literaturou si počíná kriticky a dobře jí propojuje s analýzou svých studijních výstupů. Granovettererovu teorii slabých dobře aplikuje na sociální síť Facebook, všímá si, jak pomocí této sítě uživatelé hledají například bydlení nebo zaměstnaní (s. 20-21). Z výsledků svého výzkumu usuzuje, že Facebook je založen především na slabých vazbách (s 41).

Metodologicky staví autorka svůj výzkum na polostandardizovaných rozhovorech, které doplnila o vizuálně analytické nástroje Touchgraph a Sociomapping. Toto propojení hodnotím kladně. Autorka v analýze zkoumá důvody a časovou dataci prvního přihlášení informátorů na Facebook, proces a způsob vybírání si Facebookových přátel a komunikaci mezi nimi. Dospívá k závěru, že mezi nejrozšířenější skupiny informátorů patří bývalí spolužáci ze základní a střední školy, rodinní příslušníci, kolegové, zájmové skupiny, přátelé z okolí bydliště, kamarádi z dětství, skupiny přátel přes dalšího přítele, přátelé ze zahraničí a studenti vysoké školy. Podle výsledků jejího výzkumu jsou sociální sítě na Facebooku odrazem off-line vztahu jeho uživatelů. Nejbližší přátele na Facebooku se dle jejího zjištění rekrutují z těchto skupin ze základní a střední školy, vysoké školy, z okolí bydliště, rodinní příslušníci, kolegové nebo osoby sdílející podobné zájmy. Jako další příklad dobrého propojení výsledků výzkumu může sloužit následující citace: „Komunikace mezi nejbližšími přáteli je spíše sporadická, mnoho informátorů ji chápe jako doplněk osobního setkávání. Tímto bych ráda potvrdila teorii Van Dijka, který právě tvrdí, že sociální sítě a virtuální komunitu nikdy nevytlačí tu přirozenou a že se navzájem dobře doplňují" (s. 40).

Ocenit je třeba, že autorka v závěru kriticky reflektuje i problémy, který jí výzkum přinášel. Zamýšlí se v něm i nad dalšími možnostmi svého výzkumu.

Práci hodnotím výborně

V Praze 7. 6. 2010

Mgr. et Mgr. Jan Beseda